

Γлади ли сте? Но азъ не съмъ гладенъ, а Англичаинъ-тъ е жѣденъ. — Кόλκο молύва ύмате? — Αзъ имамъ двѣ и половύна. — Кόλκο όβци ύмате? — Нпй имаме шесть стότιны и двѣ-десеть οсьмъ, двѣстѣта сж на чича ми, а четири-тѣхъ стотинъ и двадесеть οсьмъ сж наши. — Зѣхте ли петъ-тѣхъ стотинъ лѣна отъ уйча си? — Нѣ. — У Васъ ли е мόя-та κърπα? — Тя не е у мене. (Εγώ δὲν τό έχω). — Κο- метода е πό-полезна за учύ-лицата? — Която е πό-добрѣ съчинѣна (συντεταγμένη) и πό-лѣсна. — Доде ли Свѣтлѣйшпй Князь? 4). — Δά.

Σημ: 4. Ός τὰ συγκριτικά και ύπερθετικά, εν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ έχουσι καταλήξεις τερος και татος (ων, ιτος) επισυναπτομένης εις τοῦ θετικου τὴν ῥίζαν, οὕτω και εν τῇ Ἀρχαίᾳ Βουλγαρικῇ γλώσσῃ, ως και εν τῇ Ῥωσικῇ και ταῖς λοιπαῖς Σλαβικαῖς ζώσαις γλώσσαις, ύπάρχουσι καταλήξεις μιῇ μὲν διὰ τὰ συγκριτικά (και ἰй, ай, ѣй), αὐτῇ, ѣи, δὲ διὰ τὰ ύπερθετικά επισυναπτόμενα τῇ ῥίζῃ τοῦ θετικου. π. γ. млд-ый, млд-шій, стар-ый, стар-шій, стар-шая θηλ: стар-шее οὐδέτ: (стар-й, стар-ѣй, драж-ай), ύπερθ: стар-ѣйшій, сладч-ай-шій. Τοιαῦτα εἰσι και τὰ εν χρήσεσιν: Свѣтлѣйшій, νижай-шій (ὁ Ἐκλαμπρότατος ὁ ταπεινότατος). Και εν τῇ γλώσσῃ ταύτῃ άπαντῶνται άνώματα παραθετικά μη έχοντα εὔχρηστον θετικόν σύστοιχον. π. γ. Велик-й, συγκр: Бол-й, ύπερθ: велич-айшій (μέγας, μείζων, μέγιστος). Мал-ый, мѣншій малѣйшій (μικρός, ελάχισων, ελάχιστος). Зл-ый, гόρшій злѣйшій (καχός, χείρων, χείριστος, κάκιστος) κτλ.

Μάθημα ἕκτον (шестий урокъ).

Ἀντωνυμίαι (мѣстоимения).

Ἐπειδὴ ανεφέραμεν ἤδη περί τινων άντωνυμιών, θέλωμ δὲ και περί τῶν λοιπῶν ἐκθέσει τὰ χρήζοντα προσοχῆς, τοῦτ